

MATKAKERTOMUS SOKKOMATKA 2026

Taas oli Vaasan eläkkeensaajien sokkomatkan aika! Tiistaina 9.6. starttasi kaksi Oravaisten Liikenteen bussia matkaan Oikeustalolta. Bussi 1:ssä oli vetäjänä Kirsti ja 2:ssa Saku. Toinen bussi keräsi eteläosaa kaupungista ja toinen pohjaispuolta. Kun koko ryhmä oli koossa, yhteensä 95 henkilöä, suunnattiin kohti ”Rovaniemeä”, kuten Saku oli jo kauan uteliaille vastannut.

Ilma oli suosiollinen, ja sade-ennusteista huolimatta paistoi aurinko -välillä pilvien seasta - ja lämpöä oli mukavasti. Bussista ihailimme Suomen alkaneen suven kaunista vehreyttä! Suunta oli kohti Tamperetta, ja välillä pysähdyttiin Jalasjärven Juustoportissa hieman tankkaamassa kahvilla ja sämpylällä. Mutta pian käännyttiinkin kohti Karviaa, ja muutama jo arvuuttelikin, mennäänkö ”viinatehtaalle”, vai minne...

Kun kello lähenteli puolta 12, näkyi kyltti ”Annen taidekahvila” – kohde oli pian näkyvissä! Muutama oli toki jo arvannutkin, että Anne Mattilan tiluksille mennään. Ainakin yhdeksän eri kokoista ja eri näköistä pääosin punamullan väristä mökkiä, taloa tai entistä tallia ja navettaa oli pian silmiemme edessä. Porttirakennuksesta sisälle, ja komea isäntä tuli ohjaamaan meitä suoraan paviljonkiin. Siellä oli esiintymislava katsomoineen ja lamppuineen valmiina. Istuimme alas, ja odottelimme Annea, kuuluisaa laulajaa tulevaksi.

Pian hän saapuikin kitaristin kanssa, tukka poninhännällä ja mukava kesähaalari päällä. Kaunis, iloinen, nauravainen artisti toivotti meidät vaasalaiset tervetulleiksi, ja kertoi huumorimielellä tilan tarinaa. Hän oli aikoinaan sen löytänyt veljelleen, joka halusi pois äidin nurkista. Kun Anne oli nähnyt tilan rakennukset – ja erityisesti tuon entisen navetan, joka toimi nytkin esiintymispaikkana, hän halusi paikan itselleen taiteen tekoa ja näyttelyjä varten. Nyt sitten puhuttiin siis maalauksista, joita Anne on tehnyt lapsesta asti, nyt aikuisena ihan ammattimaisesti. Veli saikin etsiä toisen tilan itselleen! 14 vuotta sitten tämä tila tuli Annelle; paljon on työtä tehty, jotta rakennukset ja tilukset ovat nykymuodossaan ja -kunnossaan. Osa rakennuksista on tuotu Vöyriltä.

Missä käytössä nämä rakennukset nyt ovat? Valtavan isoista tauluista pienempiin maalauksiin – näitä esitellään monissa rakennuksissa, jopa vinttejä myöden. Maalauksissa on paljon luontoa; puita, kukkia, metsiä, koskia...mutta myös eri-ikäisiä ihmisiä. Osa teoksista on ollut tilaustöitä, niitä ei esillä tietysti ollutkaan. Itse ihailin eniten taitoa maalata auringon siivilöityvä valo sekä koskien kuohut, myös puut hän osaa maalata niin aidon näköisiksi tuhansine lehtineen.

Isoin talo sisälsi pitopöydän keittiöineen ja ruokasaleineen. Viereisessä talossa oli kahvila, yhdessä pienemmässä talossa oli myynnissä maaleja, pensseleitä ym.taiteen tekoon liittyvää. Oli mahdollisuus ostaa myös naisten pellavavaatteita- ja Annen esiintymisasuja ja koruja.

Mutta sitten musiikkiin! Anne piti meille konsertin, jossa hän lauloi omia kappaleitaan, mutta myös mm. Kari Tapion ja Katri Helenan kappaleita. Kyllä Annen ääni oli kaunis ja vahva! Upeasti soivat mm. ”Eksynyt oon asfalttiviidaksoon” ja ”Perutaan häät”. Koskettavia esityksiä edusti erityisesti Katri Helenan ”Mun sydämeni tänne jää”. Kyllä me monet saimme pyyhkiä usein silmäkulmiamme tunteiden saadessa vallan. Erityisesti muistin niitä meidän matkakumppaneitamme, jotka viime kuukausien aikana ovat menettäneet sen rakkaimman ihmisen viereltään.

Annen vahvuudet ovat upean, aidon äänen ja hienojen itse tekemiensä sävellysten lisäksi hänen persoonansa: mutkaton, oma itsensä, positiivinen, iloinen ja muita arvostava! Kyllä tuli monen suusta ihmettelyä siitä, kuinka yksi ihminen voi olla noin monilahjakas!

Saimme kierrellä vapaasti alueella, mukava oli pieni taidepolku metsän laidalla. Se johdatti mm. maitolaiturille ja pieneen kappeliin. Siellä olisi vaikka saanut pienet häät pidettyä. Tästä Annekin vitsaili, kun kertoi, että on ollut jo 16 vuotta kihloissa, mutta ei ole mies vienyt vihille. Pojastaan, 3,5 vuotiaasta Mikaelista Anne kertoi lämmöllä myös.

Saimme me toki ruumiin ravintoakin- ja minkälaista! Pitopöytä notkui ruokaa; sitä oli loihdittu kaksi keittiömäntää, joista toinen oli Annen sisko, Anniina. Hän pursui iloa ja jutteli vierailijoiden kanssa vapaasti mistä vain aiheesta, kuten siskonsakin! Hänellä on 9 lasta, ja kysymykseen, miten jaksaa, hän vastasi: ” Pakkohan se on, kun itse on ne hankkinut”! Emännät kantoivat selkää vääränä koko ajan ruokia ja kotikaljaa meille pöytään. Herkkua oli monenlaista: salaatteja, lohta, possua, lihapullia ym. Eikä tarjottava loppunut! Jokainen ruokalaji maistui niin herkulliselta , ja ne sopivat hyvin yhteen!

Jälkiruuaksi saimme kakkua ja täytekakkua, ja kyllä vatsat olivat täynnä, kun kiitimme Annea ja astuimme busseihin. Naisten painostuksesta piti meidän pikaisesti pysähtyä Karvian keskustassa. Siellä oli vaatekauppa, jossa oli myynnissä niin kauniita naisten vaatteita – toki miehillekin oli vaikkapa paitoja. Taisi tulla omistajaparille kuukauden myynti kerralla kassaan!

...ja sitten kohti Vaasaa vieruskaverin kanssa jutellen ja maailmaa parantaen!

Toivotimme matkan alkaessa Sakun kanssa kaikille rentouttavaa, leppoisaa sokkomatkapäivää ;
toivottavasti tämä toteutui!

Kiitos! Kirsti ja Saku